

[Arnth Jensen.]

Med disse ord skal jeg tilsige mit partis støtte til lovforslagets snarlige gennemførelse her i tinget.

Carsten Raft: Når man betænker, at det er 80 år siden, denne lovgivning rigtig var til revision, må man alligevel sige, at den gamle lov har stået sig meget godt. Revisionsbestemmelserne er ikke så kolossalt omfattende, og de egentlige praktiske revisionsbestemmelser kan vi nok allesammen slutte os til. Dette forslag byder på megen forenkling, mange praktiske ting, med hensyn til udskrivningsvæsenet og den effektive sessionsbehandling. Der er en rigtig social indstilling overfor mange af tingene, idet lovforslaget nøjagtigt fastsætter de værnepligtiges rettigheder, omkostningernes betaling af det offentlige o. s. v. Appellinstansen er sikkert lavet på en sådan måde, at den vil blive benyttet, og det er utvivlsomt den vanskelige formulering og de store krav, der tidligere har gjort, at man har ladet den ligge og ikke har benyttet sig af den.

Når jeg gerne vil have dette forslag i udvalg, er det ikke, fordi jeg ønsker at stille principielle ændringsforslag eller i det hele taget mener, at der i og for sig bør stilles ændringsforslag, men der er alligevel i mange af disse bestemmelser ting, der er så vigtige og spænder over et så stort område, at det er rimeligt, at rigsdagen udover den sagkyndige kommissionsbehandling, der har fundet sted, beskæftiger sig nøje med forslaget og bliver ganske klar på, hvor langt det rækker, og hvad det betyder.

Der er bl. a. den bestemmelse, som utvivlsomt er rigtig, at værnepligten ikke længere alene knyttes til det faste hjem i landet. Man kan selvfølgelig diskutere, om man skal anvende det ene eller det andet synspunkt for, i hvilken grad man kan stole på en værnepligtigs nationalitet, men statsborgerretten må siges at være det faste og det, man ganske enkelt kan gå efter.

Det medfører jo for en ganske bestemt del af den danske befolkning ikke nogen forandringer i forhold til det bestående, nemlig for grønlænderne, idet de praktisk talt ikke får værnepligt. Jeg kunne tænke mig, at man så en lille smule på den ting. Der gøres i disse år meget for at nærme det grønlandske folk og det danske til hinanden, for at koordinere dem, for at få dem i sam-

arbejde, så vi kan føle, at vi hører til den samme statsgruppe, og at vi gerne ønsker at stå dem så nær som muligt. På mangfoldige områder forsøger man at gennemføre dette samarbejde og denne tilnærmelse, men ved denne lov bliver det ligesom tidligere, at de ikke får nogen reel værnepligt. Samtidig er det sådan, at der faktisk er militære opgaver i Grønland, der i øjeblikket bestrides af danske værnepligtige. Det var dog et spørgsmål, om man ikke ved denne lejlighed skulle se på, om ikke man kunne gennemføre den almindelige bestræbelse fuldtud også på dette punkt, som man som regel lægger meget vægt på, og om det ikke også havde praktisk betydning ved løsningen af de militære opgaver, idet man der godt kan have brug for stedkendte folk og folk med særlige forudsætninger. Jeg tænker ikke på egentlig uddannelse med uniformering, men det er måske alligevel mærkeligt, at man, når man gennemfører en revisionsbestemmelse, slet ikke har taget spørgsmålet op om en tjenstgøring på en eller anden måde for den grønlandske befolkning.

På et andet område er lignende betragtninger værd at gøre gældende. Den tidligere bestemmelse om fremmede statsborgeres tjenestepligt falder bort, og det er selvfølgelig under hensyn til indtrykket af deres loyalitet. Man har valgt det mest konkrete at gå efter, nemlig statsborgerretten. Men spørgsmålet er vel alligevel, om der ikke er nationer, vi står så nær, og som vi på så mangfoldige måder søger at komme til at stå nær, at det var rimeligt, om man lod undtagelsesbestemmelser gælde; jeg tænker f. eks. på nordmænd og svenskere, de er i kvantitet langt de afgørende. Det drejede sig i 1916 om ca. 400 folk, der kunne være tale om, og uendelig få af de andre nationer. Når man nu anvender det almindelige kriterium for disse betragtninger og der er en så nær tilknytning, som der er mellem de nordiske folk, en sådan fælles forståelse og så få forskelligheder, skulle det så ikke være muligt eventuelt at bryde nye nordiske spor her og derved vise en særlig vilje til nordisk samarbejde? Det kan være svært på mange andre områder. Det er faktisk svært at tilkendegive også overfor de øvrige lande, at der er særlige bånd, der binder disse nationer sammen. Det kan også være svært, når der føres forskellig udenrigspolitik, formelt i hvert fald, men mon det ikke var rimeligt at undersøge.